

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa T. L.

przeciwko M. N. i A. N.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym

w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie, w jakim dotyczy punktu pierwszego podpunktów: trzeciego, czwartego i piątego oraz punktu drugiego i czwartego zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 14 października 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie, oddalenie apelacji pozwanych oraz zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołał się na oczywistą zasadność skargi wobec rażącego naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tj. Dz.U. z 2021 r., poz. 1048 ze zm., dalej: u.w.l.).

W odpowiedzi na skargę pozwani wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, pozwani wniesli o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest częściowo niedopuszczalna, tj. w zakresie, w jakim dotyczy pkt 1 ppkt 3, 4 i 5 oraz pkt 2 i 4 zaskarżonego wyroku. Jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13). Powódka nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku w tej części, która jej nie dotyczy (pkt 1 ppkt 3 i 5, pkt 4) albo jest dla niej korzystna (pkt 1 ppkt 4, pkt 2). Brak interesu prawnego w zaskarżeniu powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu

Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżąca przede wszystkim nie sporządziła w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Za takowe nie można bowiem uznać, lakonicznego, dwuzdaniowego wyводу. Motywy wniosku ograniczyły się bowiem jedynie do wskazania, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 3 ust. 3 u.w.l. przez całkowite pominięcie określonych w tym przepisie zasad, które regulują udziały właściciela lokalu wyodrębnionego w nieruchomości wspólnej oraz powołała się na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące art. 3 ust. 3 u.w.l.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oraz odrębnie uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna dotycząca tych dwóch elementów może się w pewnym zakresie pokrywać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00; z 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 189/02; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17). Uzasadnienie oczywistej zasadność skargi nie może zatem poprzestawać na powołaniu określonych naruszeń prawa, wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych.

Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania - już tylko z tych względów - skłania do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, mając na względzie, że ocena zasadności podstaw kasacyjnych ma charakter wtórny wobec rozstrzygnięcia w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest przy tym rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17 i z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie, w jakim nie podlegała odrzuceniu, oraz zgodnie z art. 102 k.p.c. nie obciążył powódki kosztami postępowania kasacyjnego.